

A Kúria a dr. Cserkúti-Horváth Béla ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Szőkéné dr. Rausch Nóra jogtanácsos és a dr. Saághy Andrea jogtanácsos által képviselt alperes ellen rendkívüli lemondás jogszerűségének megállapítása iránt a Pécsi Munkaügyi Bíróságnál 3.M.681/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Baranya Megyei Bíróság 1.Mf.21.009/2010/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Baranya Megyei Bíróság 1.Mf.21.009/2010/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt napon belül - 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.A felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében a rendkívüli lemondása jogszerűségének megállapítását, és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte.A Pécsi Munkaügyi Bíróság 3.M.681/2009/13. számú ítéletével a keresetet elutasította és a felperest 297.972 forint lemondási időre járó átlagkereset megfizetésére kötelezte 35.000 forint perköltség viselése mellett.A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a laborasszisztensként dolgozó felperes 2008. augusztus végétől kezdődően visszakerült az ún. H-laborból eredeti munkahelyére, ahol 1996. és 2006. között dolgozott. Ezen a munkahelyen tényleges műszeres vizsgálatokat nem végzett.A felperes 2009. januárjában felkereste D.J. közvetlen felettesét annak tisztázása érdekében, hogy az új munkavégzési helyen még mennyi ideig kell a tevékenységét ellátnia. A felettese közölte, hogy a felperes munkájával elégedetlen, más munkakört pedig a részére nem tud felajánlani. Ezen beszélgetés során a felperes közalkalmazotti jogviszonyának megszüntetése nem került szóba.Ezt követően a felperes a szakszervezethez fordult problémájának kivizsgálása érdekében, majd 2009. március 25-én S.B. egyetemi tanár és intézetigazgató levelet intézett a munkavállalóhoz. Eszerint a felperes 1996. évtől kezdődően dolgozik a munkacsoportnál, miután előzőleg a P. P.I.-ből elbocsátották. A levél tartalmazta a felperes feladatait, valamint utalt arra is, hogy 2006. szeptemberében a munkacsoport külön H-s laboratóriumot alakított ki, melynek vezetésére egy diplomás személyt vett fel, ekkor lett a felperes ezen személy asszisztense elsősorban azzal a kikötéssel, hogy egyéb feladatait is el kell látnia. A felperes ennek nem tudott megfelelően eleget tenni, nem dolgozott megbízhatóan, a méréseket, programokat számos esetben összekeverte, ezért 2008. őszén, amikor az alperesnek módjában állt a nyugdíjba vonuló asszisztensnő helyére egy újabb diplomás személyt felvenni, ez a

munkaerő került a H-s készülékhez, a felperes pedig az eredeti munkahelyére került vissza. Ezt követően a felperes végzettségének - vegyésztechnikus - megfelelő feladatokat továbbra sem volt képes megfelelő színvonalon ellátni, ezért a munkacsoport vezetője közölte vele, hogy elbocsátani nem kívánja, tekintettel állandó családi problémáira, de fő feladata a laboratóriumok rendben tartása, a laboredények mosogatása és mellette azok a labormunkák lettek, amelyeket a diplomás kollégák felügyelete mellett el tudott látni. Ezek után a felperes többször szóbeli figyelmeztetésben részesült, hogy gondosabban dolgozzon, mert nagymértékűvé vált az üvegeszközök törése. A levél tartalmazta azt is, hogy a felperest írásbeli figyelmeztetésben azért nem részesítette az alperes, mert tartott tőle, hogy egy esetleges létszámleépítésnél az ő személye kerülne ezért előtérbe. A felperes 2009. április 14-én rendkívüli lemondással élt a levél tartalmára tekintettel. Álláspontja szerint az megalapozatlan állításokat tartalmaz, a megtörtént eseményeket elferdíti, sőt olyan állításokat is rögzít, amelyek már a személyiségi jogait is sértik, és fegyelmi vétségek elkövetésével vádolják. Ezért a válaszlevélből kitűnő munkáltatói magatartás lehetetlenné tette a további munkavégzést az alperesnél. A munkaügyi bíróság álláspontja szerint a felperes 2008. augusztus végétől 2009. januárjáig terjedő időszak vonatkozásában nem cáfolta, hogy a munkavégzésével összefüggésben szóbeli figyelmeztetésben is részesült, mennyiségileg érezte többnek a feladatát és sérelmezte, hogy nem az ún. H-s készülék mellett dolgozott ebben az időszakban. A felperes a rendkívüli lemondásáig, illetőleg S.B. egyetemi tanár levelének kézhezvételéig tartó időszakban nem igazolt olyan eseményt, amely megalapozta volna a jogviszonyának rendkívüli lemondással történő megszüntetését. A felperes arra is hivatkozott, hogy ez egy folyamat volt, amelyet S.B. levele zárt le, és ezt követően megfogalmazódott benne a rendkívüli lemondás szükségessége. A bíróság a bizonyítékok alapján nem találta megállapíthatónak azt a folyamatot, illetőleg eseményt, amely a felperes munkavégzésének ellehetetlenítését eredményezte volna, ezt a felperes a perben nem bizonyította. S.B. levelével összefüggésben a felperes elismerte, hogy szóbeli figyelmeztetésben részesült a 2008. augusztus végétől 2009. januárjáig terjedő időszakban. Amennyiben számára a rendkívüli lemondását kiváltó levél tartalma sérelmes volt, akkor ezt további levelezéssel, és a felek közötti egyeztetéssel tisztázni lehetett volna a megfelelő okiratok csatolásával. Az elsőfokú bíróság a felperes átirányításra vonatkozó hivatkozását is megalapozatlannak találta figyelemmel az Mt. 83/A. § (1) bekezdésében foglaltakra is. Az ítélet szerint a felperes köteles megfizetni az alperesnek két havi átlagkeresetnek megfelelő összegű illetményt, amely annak a következménye, hogy a bíróság a rendkívüli lemondás jogszerűségét nem állapította meg. Utalt a Kjt. 35. § (1) bekezdésében foglaltakra. A felperes fellebbezése folytán eljáró Baranya Megyei Bíróság 1.Mf.21.009/2010/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és a felperest 15.000

forint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte. A másodfokú bíróság álláspontja szerint D.J. közvetlen munkahelyi felettes tanúként azt adta elő, hogy ő a felperes munkavégzésével 2008. augusztusában sem volt elégedett, ezért került sor arra, hogy a 2006. évet megelőző munkavégzési helyére irányította vissza, a közalkalmazotti jogviszonyát azonban megszüntetni nem kívánta. Ezt még akkor is valósnak kell elfogadni, ha Kriszt Jánosné munkatárs a felperes munkájában nem látott kifogásolni valót. A felperes elismerte, hogy az üveg munkaeszközök törése miatt szóbeli figyelmeztetésben részesült. Az intézetigazgató által írt levélnek az a pontatlansága, hogy a felperest a P.P.I.-től nem bocsátották el, hanem közös megegyezéssel szűnt meg a jogviszonya, illetve az, hogy nem három, hanem négy diplomásra jut két laboráns, nem olyan súlyú, amely a jogszerű lemondást megalapozhatta volna. A levél tartalmának elemzése, és a felperes által sérelmezett kijelentések vizsgálata alapján helytállóan vonta le azt a következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a rendkívüli lemondás nem volt jogszerű, és helyesen fejtette ki az ennek alapjául szolgáló jogi indokait is. Az alperes által két havi illetménynek megfelelő összeg megfizetése iránt előterjesztett kérelem a Pp. 3. § (2) bekezdése szerinti tartalma alapján viszontkereset (Pp. 147. §), és ekként is kellett elbírálni. E szerint helyesen kötelezte az elsőfokú bíróság a felperest 297.972 forint megfizetésére. A felperes a felülvizsgálati kérelmében a másodfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával annak megállapítását kérte, hogy a rendkívüli lemondása jogszerű volt, és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását igényelte az alperestől. A felülvizsgálati érvelés szerint S.B. egyetemi tanár, intézetigazgató 2009. március 25-én kelt levelében foglalt három lényeges hivatkozás nem felelt meg a valóságnak, a felperes ezeket sérelmesnek találta, és ez vezetett a rendkívüli lemondásához. A munkáltató a levél bevezetőjében megállapította, hogy a felperes 1996-ban került az intézethez, miután előzőleg a P.P.I.-ből elbocsátották. Az intézetigazgató válaszát a Szakszervezeti Jogsegélyszolgálat levelére küldte, amelynek tartalma nem indokolta, hogy a válasz a felperes korábbi foglalkoztatására vonatkozzon. S.B. a felperesi rossz munkavégzés megalapozása érdekében tartotta szükségesnek előljáróban megállapítani, hogy a munkavállalót a korábbi munkahelyéről elbocsátották. Ezt nem lehet egyszerű pontatlanságnak nevezni, személyiségi jogokat is sértő, valótlan állítás. A levél megalapozatlanul és elferdítve foglalkozik a H-készülékkel folytatott tevékenységére, miután úgy állítja be, mintha ezen a munkaterületen csak 2006. évtől dolgozott volna a felperes. A valóság az, hogy a készülékkel 1997-től tevékenykedett, amit D.J. is megerősített a 2010. február 16-án tartott tárgyaláson. Amennyiben sok probléma lett volna a H.-készülékkel végzett munkájával, akkor 1997-től 2008-ig nem dolgozhatott volna ezen a területen. K.J. tanúvallomásában előadta, hogy a felperes tanította be a H-mérésekre, és határozottan kijelentette, hogy amíg együtt dolgoztak, a felperes a munkáját jól végezte. Téves az

ítéletnek az a megállapítása, hogy a felperes elismerte volna a szóbeli figyelmeztetést, ilyen kijelentést soha nem tett. D.J. a tanúvallomásában sem erősítette meg a levélben foglaltakat, csak annyit mondott, hogy a felperes írásbeli figyelmeztetésben nem részesült, 2008. januárjában behívatta az egész csoportot és közölte, hogy túl nagy az eszköztörés. Tehát a közvetlen felettes is csak egyetlen esetet említett, ezzel megcáfolva a levélnek azon kitételét, hogy többször kellett a felperest figyelmeztetni az üvegtörésekkel összefüggésben. Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult a felperes felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére kötelezése mellett.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A másodfokú bíróság helytállóan indult ki abból a tényből, hogy a felperes rendkívüli lemondását az intézetigazgató 2009. március 25-én levelében foglaltakra alapította, így ebben a körben kellett a bíróságoknak vizsgálódniuk. A felperes a felülvizsgálati kérelmében sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság pontatlanságként értelmezte az intézetigazgató azon megállapítását, hogy a korábbi munkahelyéről elbocsátották, amely nem felel meg a valóságnak, és ezen kitétel a rossz munkavégzést volt hivatott alátámasztani. Az intézet igazgatója nem vitásan tévesen jelölte meg a felperesnek a P.P.I.-ből történő távozása körülményeit, azonban ezen hibás megállapításból nem következik a felperes tevékenységének minősítése az alperesnél, a lejárato szándékot a felperes nem bizonyította (Pp. 206. §), és a levél ezen megállapítása nem elégséges a jogviszony felperes általi azonnali megszüntetése indokaként. S.B. intézetigazgató levelének azon sérelmezett részével kapcsolatosan, miszerint a felperes a munkáját nem végezte megfelelően, valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot – különösen D.J. és K.J. tanúvallomását – a bíróságok helyesen értékelték és helytálló döntést hoztak. A sérelmezett levél nem kizárólag azt említi, hogy a felperes rossz munkavégzésének volt következménye az, miszerint a H-s készülék használatával nem őt bízták meg. A levél azt is tartalmazza, hogy újabb diplomás személy felvételére került sor, aki ezt a tevékenységet a továbbiakban ellátta. Ennek ellenkezőjére a felperes sem hivatkozott.

Az alperes maga is azt állította, hogy a felperes jogviszonya megszüntetését nem tervezte, az üvegtöréseket nem tekintette olyan súlyúnak, amely a felperes foglalkoztatásának jövőbeli akadályát képezte volna. Önmagában az a körülmény, hogy a felperest figyelmeztették a körültekintő munkavégzésre, az üvegedények óvatosabb használatára, a következetes ítélkezési gyakorlat szerint nem lehet a rendkívüli lemondás indoka [Kjt. 29. § (1) bekezdés]. A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 274. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. A felperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén

alapul. A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a költségkedvezményben részesült felperes helyett a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a, valamint a Pp. 359/A. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2012. január 11.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. bíró
A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő